

Biblioteka
HOROR

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Charlaine Harris
“CLUB DEAD”

CLUB DEAD © 2003 by Charlaine Harris Schulz
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-186-3

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2011.

Šarlejn Haris

KLUB MRTVIH

SERIJAL PRAVA KRV
KNJIGA TREĆA

Prevod

Miroslav Bašić Palković

Čarobna
knjiga

*Ovu knjigu posvećujem mom drugom detetu Timotiju Šulcu,
koji mi je bez okolišanja rekao da želi da ona bude samo njegova!*

ZAHVALNICA

Zahvaljujem Lizi Vajzenbuler, Keri L. Nikl, Mari Lasal i nenadmašnoj Doris En Noris na svim njihovim podacima, i velikim i malim, o automobilskim prtljažnicima. Takođe zahvaljujem i Dženet Dejvis, Ajrin i Sonji Stoklin, kao i kibergrađanima sajta DorotiL, na njihovim podacima o barovima, kartaškim igrama i lokalnim vlastima Luizijane. Džoun Kofi bila je krajnje ljubazna pruživši mi podatke o Džeksonu. Divna i usrdna Džejn Li strpljivo me je satima vozikala po Džeksonu, posvetivši se zajedno sa mnom potrazi za savršenom lokacijom za moj vampirski bar.

Bil je sedeo nagnut nad računarom kada sam mu ušla u kuću. To je u poslednjih nekoliko meseci postalo već uobičajen prizor. Obično bi se odvojio od posla kada bih se vratila kući, ali se to promenilo u poslednjih nekoliko nedelja. Sada ga je privlačila samo tastatura.

„Zdravo, dušo“, rekao mi je odsutno, pogleda prikovanog za monitor. Prazna flaša *prave krvi* O grupe stajala mu je na radnom stolu pokraj tastature. Bar se setio da jede.

Pošto nije bio tip za farmerke, Bil je nosio kaki pantalone i kariranu košulju bledoplave i zelene boje. Koža mu se presijavala, a gusta crna kosa mirisala mu je na šampon *herbal esensiz*. A to je bilo sasvim dovoljno da ženi prorade hormoni. Poljubih ga po vratu, ali nije odreagovao. Liznuh mu uvo. Opet ništa.

Bila sam na nogama šest sati bez prekida u Merloovoj kafani, a svaki put kada bi mi neko od gostiju dao bednu napojnicu i kada bi me neka budala potapšala po guzi, podsećala sam sebe da ću

uskoro biti pokraj svog dečka, da me čeka neverovatni seks i da ću uživati u njegovoj pažnji.

Ali od tog, izgleda, ništa.

Udahnula sam duboko i smireno, sevajući pogledom u Bilova leđa. Bila su to prelepa leđa sa širokim plećima, za koja sam čitav dan planirala da ih vidim gola s mojim noktima u njima. Baš sam računala na to. Izdahnula sam, polagano i smireno.

„Evo me za minut“, reče mi Bil. Na ekranu se videla fotografija nekog otmenog muškarca sa sedom kosom i preplanulim tenom. Bio je to onaj seksi tip poput Antonija Kvina, i pri tome je delovao veoma moćno. Ispod slike stajalo je neko ime, a ispod njega zapis koji je počinjao ovako: „Rođen 1756. na Siciliji“. Taman kada sam zinula u nameri da kažem kako se vampiri izgleda ipak pojavljuju na fotografijama uprkos legendi koja tvrdi suprotno, Bil se okrenuo primetivši da čitam tekst.

Odmah je pritisnuo neko dugme i ekran se ugasio.

Zagledah se u njega ne mogavši da poverujem šta se upravo dogodilo.

„Suki“, reče mi pokušavajući da se osmehne. Očnjaci su mu bili uvučeni, što znači da uopšte nije bio u onom raspoloženju u kom sam se nadala da ću ga zateći: nije razmišljao o meni u putenom smislu. Kao i kod svih drugih vampira, očnjaci su mu u potpunosti isukani samo kada oseća požudu za seksom, ili požudu vezanu za hranjenje i ubijanje (ponekada se sve to pomeša, pa dobijete mrtve zubitelje. Međutim, ta opasnost je upravo ono što i privlači većinu zubitelja, ako mene pitate). Mada i mene tu i tamo optužuju da sam jedno od tih bednih stvorenja koja se motaju oko vampira u nadi da će im privući pažnju, ja sam vam u vezi samo s jednim vampirom (bar kada su u pi-

tanju dobrovoljni odnosi), i to baš s ovim što je sada sedeo ispred mene. Sa istim onim koji mi je izgleda nešto tajio. Sa istim onim kojem izgleda baš i nije nešto naročito drago što me vidi.

„Bile“, rekoh mu hladnim tonom. Nešto se dešavalo i to *dešavalo* s velikim D. A pritom se ta dešavanja nisu odnosila na njegov libido (*libido* mi je bila nova reč koju sam tog dana naučila iz rečnika).

„Pravi se da nisi videla ono što si upravo videla“, reče mi čvrstim glasom, dok me je gledao svojim tamnosmeđim očima ne trepćući.

„Hmmm?“, rekoh zvučeci možda previše sarkastično. „Šta se dešava?“

„Imam neki tajni zadatak.“

Nisam znala da li da se nasmejem ili da se brže-bolje iskradem odatle, pa sam naprosto podigla obrve čekajući obrazloženje. Bil je bio istražitelj Pete oblasti, što beše jedan od vampirskih okruga Luizijane. Erik, poglavar Pete oblasti, nikada ranije nije davao Bilu tajne zadatke. Štaviše, ja sam obično bila ključni deo istražnog tima, mada to nisam uvek želela.

„Erik ne sme da sazna za ovo. Niko od vampira iz Pete oblasti ne sme da sazna.“

To me je pomalo uznemirilo. „Pa, ako ne obavljaš ovaj zadatak za Erika, za koga onda radiš?“, kleknula sam, jer su mi stopala bila veoma umorna, te se naslonih o Bilova kolena.

„Za kraljicu Luizijane“, reče mi gotovo šapatom.

S obzirom na to da je bio sasvim ozbiljan, potrudila sam se da zadržim zategnuto lice, ali od tog nije bilo mnogo vajde. Počeh da se smejem ne mogavši da suzbijem kikotanje.

„Ti to ozbiljno?“, upitah ga mada sam znala da je ozbiljan. Bil vam je gotovo uvek bio ozbiljan tip. Zagnjurila sam lice u njegovo bedro kako ne bi video da se smejem. Hitro podigavši oči nagore da ga na brzaka pogledam, videh da se iznervirao.

„Ozbiljan sam kô groblje“, reče mi Bil toliko odvažnim glasom da sam uz dosta muke ipak promenila izraz na licu.

„Čekaj da vidim da li sam dobro shvatila“, rekoh razumnim glasom. Sela sam na pod prekrštenih nogu, te spustih ruke na kolena. „Radiš za Erika, koji je šef Pete oblasti, ali takođe imate i kraljicu? Kraljicu Luizijane?“

Bil mi klimnu.

„Znači, država je podeljena na oblasti? A ona je onda nadređena Eriku, pošto on upravlja svojim poslovima iz Šrivporta, koji je deo Pete oblasti.“

Opet ono njegovo klimanje. Uhvativši se za obraze, počeh da mrdam glavom levo-desno. „I gde onda ona živi, u Baton Ružu?“ Prestonica države delovala mi je kao očigledan izbor.

„Ne, ne. U Nju Orleansu, naravno.“

Naravno. To vam je vampirska centrala. U Nju Orleansu teško da biste mogli da zafrljačite kamen na ulici a da ne pogodite nekog nemrtvaca, bar sudeći po novinama (mada bi tako nešto samo budala pokušala). Turizam je doživeo pravi procvat u Nju Orleansu, ali tu nije bilo reči o istoj onoj vrsti ljudi kao ranije, o rulji sklonoj opijanju i terevenkama koja bi nagrnula u grad u ludi provod. Ovi novi turisti želeli su da se sretnu s nemrtvima, da obiđu vampirske barove, posete pokoju vampirsku prostitutku, gledaju vampirske seks predstave.

Tako sam bar ja čula, pošto u Nju Orleansu lično nisam bila još od detinjstva. Jednom su mog brata Džejsona i mene mama i

tata odveli u grad, ali je to bilo pre mog sedmog rođendana, pre nego što su poginuli.

Mama i tata umrli su gotovo dvadeset godina pre nego što su se vampiri pojavili na državnoj televiziji kako bi obelodanili svoje prisustvo među nama, i pre nego što je objavljeno da su Japanci razvili sintetičku krv koja vampire može da održi u životu tako da ne moraju da piju krv ljudima.

Vampirski krugovi Sjedinjenih Američkih Država sačekali su da u javnost prvi istupe japanski vampirski klanovi. Potom je, istovremeno u svim državama koje su imale televiziju (a ne znam koja je nema u današnje vreme), objava prenesena na stotinama različitih jezika, što je zapravo učinilo na stotine pažljivo odabranih uglednih vampira.

Te noći, pre dve i po godine, mi obični živi ljudi saznali smo da smo oduvek živeli s čudovištima među nama.

„Ali“, glasilo je težište te njihove objave, „sada možemo da istupimo pred vas i da živimo zajedno u sreći i miru. Od nas vam više ne pretili nikakva opasnost. Više ne moramo da vam pijemo krv kako bismo opstali.“

Kao što verovatno i pretpostavljate, to je bila noć visoke televizijske gledanosti, noć koja je strahovito uzdrmla javnost. Reakcije behu drastično različite od jedne države do druge.

Vampiri u državama s pretežno muslimanskim stanovništvom prošli su najgore. Uopšte i ne želite da znate šta se desilo s nemrtvim glasnogovornikom u Siriji, mada je vampirica u Avganistanu doživela možda čak i goru, konačnu smrt (a ne znam šta im je uopšte bilo u glavi kada su žensko odabrali za taj zadatak. Vampiri nekada umeju da budu izuzetno pametni, ali ponekada mi se čini da baš i nisu u dodiru sa stvarnim svetom).

Neke države, pre svih Francuska, Italija i Nemačka, odbile su da prihvate vampire kao ravnopravne građane. Bilo je mnogih, poput Bosne, Argentine i većine afričkih zemalja, koji su lišili vampire bilo kakvih prava, dopustivši da postanu plen lovcima na glave. Međutim, Amerika, Engleska, Meksiko, Kanada, Japan, Švajcarska i skandinavske zemlje odlučile su se za mnogo popustljiviji pristup.

Bilo je teško odrediti da li su takve reakcije predstavljale nešto što su vampiri očekivali ili nešto što nisu. Pošto su se i dalje mučili da zauzmu svoje mesto među živima, vampiri su bili veoma tajnoviti povodom svoje organizacije i vlasti, pa je ovo što mi je Bil sada rekao predstavljalo i najviše što sam ikada saznala o tome.

„Znači, vampirska kraljica Luizijane dala ti je neki tajni projekat“, rekoh trudeći se da zvučim neutralno. „I zbog toga u proteklih nekoliko nedelja bukvalno provodiš sve budno vreme pokraj računara.“

„Da“, reče Bil. Dohvatio je flašu *prave krvi*, pa ju je nategao, ali je u njoj bilo samo još nekoliko kapi. Otišavši u hodnik, spustio se do malog kuhinjskog dela (kada je preuređivao staru porodičnu kuću, manje-više je izostavio kuhinju pošto mu ona i nije bila potrebna) da uzme drugu flašu iz frižidera. Pratila sam ga jedino po zvuku, pošto sam čula da je otvorio flašu i da ju je strpao u mikrotalasnu. Nakon što se mikrotalasna isključila, Bil se ponovo pojavio mučkajući flašu s palcem preko otvora kako mu gornji deo ne bi bio prevruć.

„I koliko još vremena moraš da potrošiš na ovaj projekat?“, upitala sam ga razumno, ili se bar meni tako činilo.

„Koliko god bude bilo potrebno“, reče mi, manje trezvenim tonom. Štaviše, Bil mi je zazvučao iznervirano.

Hmmm. Kanda nam se završio medeni mesec. Mislim, naravno, u prenesenom značenju, pošto je Bil vampir, pa ne možemo zakonski da se venčamo gotovo nigde u svetu.

Doduše, nikada me i nije zaprosio.

„Pa, ako si već toliko posvećen tom tvom projektu, možda bi trebalo da se držim po strani dok ne završiš“, rekoh mu polagano.

„To bi možda bilo najbolje“, reče Bil napravivši značajnu pauzu, te se osetih kao da mi je zavalio pesnicu u stomak. Digla sam se za tren oka, te navukoh kaput preko zimske uniforme koju sam nosila kao konobarica – crnih pantalona, bele majice dugačkih rukava s ovalnim izrezom oko vrata i natpisom *Kod Merloa* izvezenim preko leve dojke. Bilu sam okrenula leđa ne bih li sakrila lice.

Trudila sam se da ne zaplačem, pa se nisam okrenula čak ni nakon što sam osetila kako mi spušta ruku na rame.

„Moram nešto da ti kažem“, reče mi Bil svojim hladnim, baršunastim glasom. Zaustavih se usred navlačenja rukavica, ali sam osećala da ne bih mogla da ga pogledam u oči. Nek kaže šta ima mojim leđima.

„Ako mi se bilo šta dogodi“, nastavio je, i tu je već trebalo da se zabrinem, „moraš da odeš do skrovišta koje sam napravio u tvojoj kući. Tamo ćeš pronaći moj računar i neke diskove. Ne smeš nikome da pričaš o tome. Ako računar ne nađeš u skrovištu, dođi ovamo i pogledaj da li je tu. Dođi preko dana i to naoružana. Uzmi računar i sve diskove koje pronađeš i sakrij ih, kako bi ti rekla, u moju rupicu.“

Klimnuh mu. To je bar mogao da vidi i s leđa, pošto nisam imala poverenja u sopstveni glas.

„Ako se ne vratim, ili ti se ne javim za recimo... osam nedelja, da, osam nedelja, onda kaži Eriku sve što sam ti ja danas rekao. I potraži njegovu zaštitu.“

Nisam ništa rekla. Osećala sam se isuviše jadno da bih bila ljuta, ali mi neće trebati još mnogo da doživim slom. Potvrdih njegove reči tako što sam klimnula glavom, osećajući kako mi konjski rep golica vrat.

„Uskoro odlazim za... Sijetl“, reče mi Bil. Osetila sam njegove hladne usne na mestu gde me je konjski rep maločas zagolicao.

Slagao me je.

„Pričaćemo kada se vratim.“

To mi se nekako i nije činilo kao nešto čemu mogu da se radujem, već u tome osetih nešto zloslutno.

Ponovo sam nagnula glavu, ne usuđujući se da progovorim jer sam sad već i počela da plačem. A radije bih umrla nego da mu dopustim da mi vidi suze.

Tako sam ga i ostavila te hladne decembarske noći.

Narednog dana, krenuvši na posao, odlučila sam se za smer koji baš i nije bio pametan izbor. Bila sam u onom raspoloženju kada vas nešto naprosto tera da navučete sebi što veći čemer za vrat. Uprkos gotovo besanoj noći, neki unutrašnji glas rekao mi je da ću verovatno još više pogoršati sopstveno raspoloženje ako se provozam putem Magnolijinog potoka, pa sam tako, naravno, i uradila.

Oko stare vile Belflorovih, zvane Bel riv, vrvelo je kao u košnici, čak i po ledenom i ružnom danu. Videla sam kombije firme za deratizaciju, firme za dizajniranje kuhinja, a i moler se parkirao pored kuhinjskog ulaza u predratnu kuću. Izgleda da je

sve procvetalo u životu Kerolajn Holidej Belflor, prastare dame koja je vladala Bel rivom, a (jednim delom) i Bon Tempsom u poslednjih osamdeset godina. Zapitah se da li Porša, advokatica, i Endi, detektiv, uživaju u svim tim promenama na Bel rivu. Živeli su s bakom (isto kao što sam i ja živela s mojom) iako su odavno odrasli. Ako ništa drugo, mora da su bar uživali u njenom zadovoljstvu zbog renoviranja vile.

A moja je baka ubijena pre nekoliko meseci.

Belflorovi, naravno, nisu imali ništa s tim. I nije bilo razloga zbog kojih bi Porša i Endi podelili sa mnom zadovoljstvo zbog tih novih promena. Štaviše, oboje su me izbegavali kao da imam kugu. Bili su mi dužni, a tako nešto nisu mogli da podnesu. Ali oni zapravo nisu ni znali koliko mi u stvari duguju.

Belflorovi su dobili nasledstvo od nekog rođaka koji je „umro misterioznom smrću negde u Evropi“, tako sam bar načula iz Endijevo razgovora s nekim drugim policajcem kada su došli na piće *Kod Merloa*. A kada je Maksin Fortenberi došla da mi donese kupone za lutriju koja će se održati na ženskom poselu u Getsimanskoj baptističkoj crkvi, rekla mi je da je gospođa Kerolajn prevrnula sve porodične rodoslove koje je mogla da iskopa kako bi pronašla tog dobročinitelja, ali joj je izvor iznenadnog bogatstva i dalje predstavljao tajnu.

Ali, kanda nije imala nikakve zadržke kada je u pitanju bilo trošenje sveg tog novca.

Čak je i Teri Belflor, Poršin i Endijev rođak, imao novi kamionet parkiran na utabanoj zemlji ispred svoje montažne kuće. Ali ja sam volela Teriju, unakaženog vijetnamskog veterana koji nije imao mnogo prijatelja, pa mu nisam zamerala na tom novom vozilu.

Ali ipak sam se setila karburatora koji sam morala da promenim u mojim starim kolima. I pri tome sam morala sve da platim, mada sam razmišljala o tome da zamolim Džima Daunija da mi dozvoli da mu platim polovinu, pa da mu ostatak dam u naredna dva meseca. Ali Džim je ipak imao ženu i troje dece. A jutros sam se premišljala da zamolim mog šefa Sema Merloa da mi produži radno vreme u kafani. Sad kada je Bil otišao u „Sijetl“, mogla sam i da preselim čitav život *Kod Merloa*, ako Sem bude imao koristi od mene. A novac mi je svakako bio potreban.

Iz petinih žila trudila sam se da ne budem ogorčena kada sam se odmakla od Bel riva. Zaputila sam se južno iz grada, pa sam skrenula nalevo pravo na Kolibrijev put krenuvši ka *Merlou*. Pokušala sam da se pravim kako je sve u redu, da će po svom povratku iz Sijetla, ili gde je već otišao, Bil ponovo biti moj strastveni ljubavnik, da će me čuvati kao blago i da ću se pokraj njega ponovo osećati dragoceno. Da ću opet imati onaj osećaj kao da nekome pripadam, umesto osećaja da sam sasvim sama.

Ja sam, naravno, imala i brata, Džejsona. Ali ako mislimo na bliskost i druženje, moram da priznam da se on tu baš i ne računa.

Ali bol koji sam osećala u stomaku bio je upečatljivi bol napuštene osobe. A taj mi je osećaj bio toliko poznat da mi se već sasvim odomaćio u telu.

A tako mi nešto, vala, nije bilo potrebno.

Šarlejn Haris
Klub mrtvih
Treći deo serijala Prava krv

Izdavač:
Čarobna knjiga
Beograd

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697

Lektura:
Jelena Trošić

Prelom i priprema za štampu:
Aleksandar Jovanović

Dizajn korica:
Dragan Bibin

Štampa:
Publish, Beograd

Tiraž:
1200

CIP - Katalogizacija u publikaciji Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-31

HARIS, Šarlejn

Klub mrtvih / Šarlejn Haris; prevod Miroslav Bašić Palković - Beograd: Čarobna knjiga, 2011 (Beograd: Publish). 301 str.; 21 cm. - (Serijal Prava krv ; knj. 3)
- (Biblioteka: Horor)

Prevod dela: Club dead / Charlaine Harris - Tiraž 1200.

ISBN 978-86-7702-186-3

COBISS.SR-ID 185703948